

Arrest

**nr. 128 002 van 7 augustus 2014
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 september 2013 waarbij een aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk werd verklaard (bijlage 15^{quater}) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 september 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 maart 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LIEBAUT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker legde op 22 november 2012 een verklaring van wettelijke samenwoning af met zijn Marokkaanse partner die over een verblijfsrecht in België beschikt.

1.2. Verzoeker diende op 18 juli 2013 een aanvraag in voor een toelating tot verblijf op grond van deze duurzame relatie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 18 september 2013 een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15^{quater}). Verzoeker werd hiervan op 20 februari 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 18.07.2013 in toepassing van de artikelen 10,12bis,§1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: A.(...)

Voorna(a)m(en): A.(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende / verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene toont geen buitengewone omstandigheden aan die hem verhinderen tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om daar het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals bepaald in artikel 12bis §1 eerste lid,3° van de wet van 15.12.1980.

Hij haalt aan dat hij reeds sedert 1999 in België woont, en dat een groot deel van zijn familie hier woont. Hij haalt eveneens aan dat hij een wettelijke samenwoning heeft afgesloten en met de partner een kind heeft. Hij wil hier werken, maar heeft daartoe papieren nodig.

Betrokkene is reeds zeer lang illegaal in België en heeft diverse bevelen om het grondgebied te verlaten genegeerd. Het feit dat hij hier een partner en kind heeft, veranderen niets aan het feit dat hij lange tijd verkoos illegaal in België te verblijven.

Niets verhindert hem tijdelijk terug te keren naar Marokko om ginds een visum aan te vragen.

Aangezien de aanvraag niet ontvankelijk is, wordt de aangebrachte stukken niet ten gronde besproken.”

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 18 september 2013 eveneens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 20 februari 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel- en migratiebeleid wordt aan de genaamde A.(...) A.(...), geboren te (...) op (...) die de Marokkaanse nationaliteit heeft, het bevel gegeven om ten laatste op 22 maart 2014 het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

□ 10 wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene beschikt niet over een geldig visum."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ter terechtzitting wordt verzoeker gewezen op de rechtspraak van de Raad van State waarin wordt gesteld dat verschillende beslissingen slechts middels eenzelfde verzoekschrift kunnen worden aangevochten wanneer deze onderscheiden beslissingen een zekere verknochtheid vertonen. Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. Indien meerdere vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is in beginsel enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217 105). Het gedinginleidend verzoekschrift bevat geen uiteenzetting die de eventuele samenhang tussen beide beslissingen verduidelijkt.

2.2. De raadsman van verzoeker beweert ter terechtzitting dat de tweede bestreden beslissing een gevolg is van *"de weigering gezinshereniging"* en dat er sprake is van *"een evidentie van verknochtheid"*.

2.3. De Raad stelt vast dat beide beslissingen een totaal onderscheiden juridische grondslag hebben en dat de eerste bestreden beslissing het gevolg is van een aanvraagprocedure, terwijl dit bij de tweede bestreden beslissing niet het geval is. De raadsman van verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij oppert dat de tweede bestreden beslissing een gevolg zou zijn van de eerste beslissing. Het enkele feit dat beide beslissingen op dezelfde dag werden genomen en op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis werden gebracht, is geen reden om van een *"evidentie van verknochtheid"* te gewagen.

2.4. Gelet op wat voorafgaat, is het beroep niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing en wordt het beroep enkel behandeld voor zover het betrekking heeft op de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van de aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater).

Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), thans de tweede bestreden beslissing. Bijgevolg dient niet te worden ingegaan op de exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep tegen het bevel wegens gebrek aan belang die door de verwerende partij werd opgeworpen in haar nota met opmerkingen.

3. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel van zijn synthesememorie voert verzoeker de schending aan van *"art. 3, vierde protocol"* en artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3, 9 en 10 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *"het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur"* en van de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel voert verzoeker wederom de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van *"art. 21, §2, 2° en §3, 1°"* van de vreemdelingenwet van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het vertrouwens-, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van het "principe van de rechtsverwerking".

Verzoeker formuleert zijn middelen als volgt:

"1. De aangevochten beslissing - toch omtrent het principe van de 'gezinshereniging' – houdt geen rekening met de concrete gezinssituatie van verzoeker.

Blijkbaar werd door de verwerende partij zelfs geen eenvoudig onderzoek verricht naar deze concrete gezinssituatie van de verzoeker.

In de overwegenden van de aangevochten beslissing is geen enkele belangenafweging te bespeuren tussen de noodzakelijkheid van een verder verblijf om reden van het vaderschap van een minderjarig kind en de tenuitvoerlegging van de weigering van het verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Verzoeker is de vader van een minderjarig kind. Verzoeker is wettelijk samenwonend met de moeder van dit minderjarig kind.

Het recht op een familie -en gezinsleven kan worden ingeroepen door alle personen die feitelijk een gezin vormen met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België, zoals in casu.

Bij uitwijzing van verzoeker zou het minderjarig kind in voorkomend geval van zijn vader worden gescheiden. De besluitvorming is in de gegeven omstandigheden dan ook minstens disproportioneel.

3. In het IVRK staan heel wat bepalingen die bindend zijn en ook directe werking hebben. Men kan deze bepalingen herkennen aan juridisch dwingende formuleringen zoals 'erkennen', 'dienen', 'er zich toe verbinden', 'eerbiedigen', 'waarborgen',....:

- Artikel 3 IVRK: Het belang van het kind

1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

- Artikel 9 IVRK: Van de ouders gescheiden worden

1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

- Artikel 10 IVRK: Gezinshereniging

1. In overeenstemming met de verplichting van de Staten die partij zijn krachtens artikel 9, eerste lid, worden aanvragen van een kind of van zijn ouders om een Staat die partij is, voor gezinshereniging binnen te gaan of te verlaten, door de Staten die partij zijn met welwillendheid, menselijkheid en spoed behandeld. De Staten die partij zijn, waarborgen voorts dat het indienen van een dergelijke aanvraag geen nadelige gevolgen heeft voor de aanvragers en hun familieleden.

De belangenafweging naar het minderjarig kind toe heeft in de besluitvorming van de verwerende partij geen enkele rol gespeeld. A fortiori nam het minderjarig kind, desgevallend via een voogd ad hoc, niet deel aan de debatten.

Tweede onderdeel.

1. Niet aantonen van 'buitengewone omstandigheden' teneinde de machtiging tot verblijf in België in te dienen ?

De laatste update van de website van FOD Buitenlandse Zaken vermeldt voor Marokko - geldig op 14.13.2014 :

Laatste update

Waakzaamheid is geboden. Het wordt sterk aanbevolen de hieronder vermelde adviezen op te volgen en de veiligheidsmaatregelen te eerbiedigen.

Algemene veiligheid

Algemene informatie

In april 2011 vielen bij een bomaanslag op het Jamaa El Efna-plein in Marrakech 17 doden, het merendeel buitenlandse toeristen. Vier personen werden gearresteerd, en de dader van de aanslag werd ter dood veroordeeld (maar niet geëxecuteerd). De waakzaamheid in Marokko voor terreuraanslagen werd verhoogd.

In de loop van 2011 vonden talrijke betogingen in verschillende Marokkaanse steden, in het kader van de zogenaamde 20-Februari-Beweging plaats. Doorgaans verliepen deze betogingen rustig en gedisciplineerd, in sommige gevallen kwam het echter tot confrontaties tussen betogers enerzijds en

ordediensten of tegenbetogers anderzijds. In 2012 worden betogingen vooral door religieuze extremisten gehouden. Tenslotte, gezien het fenomeen van hooliganisme zijn ook voetbalmatches niet zonder risico.

Europese bezoekers, zowel in groep als alleen, zijn doorgans welkom in Marokko. Demonstraties of individuele vijandige houdingen zijn echter niet helemaal uit te sluiten.

Belgische toeristen worden sterk aangeraden zich discreet op te stellen en eventuele betogingen en ongebruikelijke samenscholingen te vermijden, in het bijzonder in de buurt van moskeeën (vooral op vrijdag) en van universiteiten en voetbalstadions. Reizigers worden eveneens aangeraden zich te onthouden van discussies over politieke thema's.

Belgen die naar Marokko afreizen, worden aangeraden de actualiteit op te volgen voorafgaand aan en tijdens hun verblijf, beducht te blijven voor alle ontwikkelingen die de openbare orde zouden kunnen verstoren, en de instructies van de lokale veiligheidsautoriteiten strikt na te leven.

Terreure dreiging

De voorbije tien jaar vonden enkele ernstige terreur-aanslagen plaats in Marokko. In mei 2003 vielen daarbij in Casablanca meer dan 40 dodelijke slachtoffers. Bij de zelfmoordaanslagen in 2007 in Casablanca en Meknes viel buiten de daders gelukkig slechts één dodelijk slachtoffer te betreuren. Bij een bomaanslag tegen een toeristisch café op het wereldberoemde Jamaa El Fna-plein in Marrakech vielen op 28 april 2011 17 doden.

Gezien de hierboven opgesomde gebeurtenissen, kan besloten worden dat het risico van geweld tegen Westerse belangen wel degelijk bestaat. In de huidige context van toegenomen terreure dreiging in de Maghreblanden worden de Belgen aangeraden uiterst voorzichtig te zijn op plaatsen waar veel Westerlingen komen (toeristische steden en plaatsen, hotels, restaurants, clubs, cinema's, buitenlandse scholen, vervoersmiddelen), omdat deze eventueel het doelwit van aanslagen zouden kunnen zijn. Het terreur-risico neemt vooral de vorm aan van (bom-)aanslagen; ontvoeringen en gijzelnemingen zoals recentelijk gezien in Mali en Mauritanië behoren in Marokko veel minder tot de mogelijkheden.

Criminaliteit

Marokko heeft een vrij laag criminaliteitscijfer. Net zoals in alle toeristische centra dient men evenwel waakzaam te zijn voor kleine criminaliteit (diefstal van handtassen, portefeuilles, uurwerken, juwelen, GSM).

De productie en het verhandelen van drugs, voornamelijk in het noorden van het land (Rif), wordt van zeer nabij opgevolgd door de Marokkaanse autoriteiten. Inbreuken van deze aard worden streng gestraft. Hetzelfde geldt voor het bezit en de consumptie van drugs. Voor meer informatie kan u de sectie "lokale wetgeving" raadplegen.

Potentiële beleggers in vastgoed moeten oppassen voor bepaalde zwendelaars die op dat gebied actief zijn. Raadpleeg hierover de sectie "lokale wetgeving".

Het is afgeraden om opzichtig juwelen of andere waardevoorwerpen te dragen. Zoals overal kunnen deze uiterlijke tekenen van rijkdom zakkenrollers aantrekken. Het is niet raadzaam 's nachts alleen op straat te gaan in de wijken aan de rand van de stad of in slecht verlichte straten. Men neemt liefst een taxi.

Het is bovendien aangewezen bijzonder waakzaam te zijn op afgelegen plaatsen (waaronder stranden), waar eventuele aanvallen mogelijk zijn. In het bijzonder worden vrouwelijke bezoekers die liefst niet lastiggevalen worden aangeraden om een gepaste (bad)kleding te dragen. Kosteloze of niet bewaakte stranden worden best vermeden, men verkiest liefst de « beach clubs ».

Op de nachttreinen werden reeds enkele toeristen beroofd. Wees waakzaam en vertrouw niet om het even wie. Voorzichtigheid is eveneens geboden in het zuiden van Marokko (Grand Sud) en in de grensstreek met Algerije.

Andere aanbevelingen

In de context van het dossier van de Westelijke Sahara is het voor alle bezoekers aan de regio wijselijk om alle regelgeving en instructies inzake het fotograferen/filmen van bepaalde gevoelige infrastructuur strikt op te volgen.

Aldus in de door de Belgische Staat geschetste context, met beoogde normale zorgvuldige afwegingen, toch niet kan worden verwacht van verzoeker met één minderjarig kind en wettelijk samenwonende partner dat hij zou afreizen naar Marokko teneinde aldaar dan een machtiging voor terugkeer naar België te verkrijgen.

Verzoeker is reeds circa 15 jaar in België. Als hij terugkeert naar Marokko na 15 jaar is dat in die gesteldheid niet langer als Marokkaan doch als 'toerist'. In casu zijn de waarschuwingen daarenboven geenszins vrijblijvend nu het verzoeker niet vrijstaat al dan niet de waarschuwingen op te volgen doch hij ingevolge de tenuitvoerlegging van het bevel zou worden gedwongen deze te ondergaan.

2. De bestreden beslissing heeft sowieso tot gevolg dat verzoeker gescheiden wordt van zijn gezinsleden.

Uit niks moge ook blijken dat een eventuele verwijdering slechts een beperkt tijdelijk gebeuren zou zijn nu de verzoeker zich met zijn aanvraag dient te onderwerpen aan een soevereine appreciatie en geen correcte voorspelling kan worden gedaan van de termijn van de procedure.

In elk geval mag worden aangenomen dat de verzoeker minstens voor meerdere maanden zou worden onttrokken aan zijn minderjarig kind en partner. Meenemen van het jonge kind en partner naar Marokko lijkt om bovenstaande redenen ook geen optie voor een redelijk en normaal zorgvuldige vader als verzoeker.

Verzoeker heeft na 15 jaar onafgebroken verblijf in België in Marokko geen familiaal of buitenfamiliaal netwerk van personen om op terug te vallen.

De maatregel dan ook minstens disproportioneel is en niet werd getroffen door een normaal en zorgvuldig bestuur.”

“1. Voor verzoeker is het buitengewoon moeilijk om naar zijn land van herkomst terug te keren teneinde daar een aanvraag tot verblijf te vragen : er is niet enkel de door Buitenlandse Zaken geseinde veiligheidsproblematiek (supra) doch verzoeker heeft intussen na 15 jaar afwezigheid geen enkele affiniteit meer met Marokko nu al zijn belangen zich concentreren in België, zowel familiaal, sociaal al materieel.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is in casu niet meer of minder dan de grondslag voor de terugwijzing of uitzetting uit het Rijk van de verzoeker. Het anders zien of interpreteren, zoals de verwerende partij blijkbaar voorstaat, is het licht van de zon ontkennen. De verwijzing naar de hogergenoemde afdwingbare bepalingen van art. 21 van de Vreemdelingenwet is dus voorzeker dienstig.

2. Ook de aangevochten beslissing verwijst naar de documenten (cfr. administratief dossier) die verzoeker voorhoudt teneinde het bewijs te verschaffen van zijn vijftienjarig verblijf in België in ruime en hechte familie en vriendenkring.

2. Ten aanzien van verzoeker wordt geen enkele ernstige aanslag op de openbare orde of de veiligheid van het land weerhouden.

3. Het recht op een familie -en gezinsleven kan worden ingeroepen door alle personen die feitelijk een gezin vormen met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Verzoeker vormt een feitelijk gezin met zijn partner (met verblijfstitel) waarmee hij wettelijk samenwoont en hun minderjarig kind.

Verzoeker is tenslotte ook een vreemdeling die, behalve in geval van ernstige aanslag op de veiligheid van het land – quod certe non in casu –, niet mag worden teruggewezen, noch uitgezet uit het Rijk, nu hij niet is veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar of meer en die het ouderlijk gezag als ouder uitoefent ten aanzien van minstens één kind dat op een regelmatige manier in België verblijft.

Verzoeker heeft niet de mogelijkheid om in het land van zijn herkomst een waardig en effectief gezinsleven te leiden. Verzoeker zijn hechte familiebanden bevinden zich slechts in België, bijzonderlijk ook na intussen dus 15 jaar afwezigheid uit Marokko.

Verzoeker hield niet enkel de onmogelijkheid van een waardig en effectief gezinsleven te kunnen leiden in Marokko voor doch toonde zulks ook aan (cfr. administratief dossier en stukkenbundel) ingevolge bijzonderlijk zijn huidig statuut :

- 15 jarig verblijf van verzoeker in België ;*
- verklaring van wettelijke samenwoning die ook werd aanvaard in België;*
- inschrijving in vreemdelingenregister van partner ;*
- geboorte dochter in België dd. 3.5.2013 ;*
- vaste tewerkstelling samenwonende partner die daartoe in België belasting heeft betaald ;*
- huur van een sociale woning door verzoeker en zijn vriendin ingevolge samenwoning (art. 1, 2° huurovereenkomst Woonhaven Antwerpen, dd. 7.10.2013) (alleen al de wachtlijst bij sociale woningen verantwoordt dat men niet zomaar België kan verlaten, bijzonderlijk gelet de proeftijd van twee jaar in de bedongen huurovereenkomst) ;*

In Marokko wacht verzoeker (en diens partner en minderjarig kind) ‘niks’ en enkel onzekerheid. De verwerende partij maakt (andermaal) deze afweging(en) niet.

“Verzoeker kon reeds gedurende 15 jaar in het land verblijven, een geregistreerde wettelijke samenwoning aangaan en zijn minderjarig kind in België doen erkennen.

De verwerende partij heeft aan het bovengaande via haar mandaathouders haar medewerking verleend en zich bijgevolg gedragen op een wijze die naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid thans onverenigbaar is met de aangevochten beslissingen.

Er is dus niet enkel het gedurende 15 jaar stilzitten maar tevens het creëren van een gewettigd vertrouwen door haar voornoemd handelen en niet verder verontrusten van verzoeker. Gepleegde bevelen werden nimmer uitgevoerd.

Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd. (Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285).

Verzoeker zou daarenboven in zijn huidige positie onredelijk worden benadeeld in geval de verwerende partij haar aanspraak thans alsnog geldend zou kunnen maken."

4.2. De hierboven weergegeven middelen zijn niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van het verbod op uitzetting van eigen onderdanen uit het artikel 3 van het Vierde Protocol bij het EVRM en van het "*principe van de rechtsverwerking*". Verzoeker verzuimt immers om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepaling en dit beginsel zou schenden.

4.3. De drie door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder voor het overige omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk besproken.

4.4. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021)

4.5. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

4.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

4.7. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133 900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116 486).

4.8. Zowel bij het beoordelen van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

4.9. Blijkens het administratief dossier diende verzoeker op 18 juli 2013 bij het stadsbestuur van Antwerpen een aanvraag in voor een toelating tot verblijf op grond van artikel 12bis van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

(...)

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

(...)”

4.10. Uit zijn aanvraag voor een toelating tot verblijf blijkt dat verzoeker zich wat de “buitengewone omstandigheden” betreft op volgende elementen beriep:

“Ik woon sinds 1999 in België, eerst in Lokeren, daarna in Antwerpen. Een groot deel van mijn familie woont ook hier: Broers, tante, nefen en nichten

Ik woon wettelijk samen met mijn vriendin S.(...) B.(...) sinds 2012. (verklaring van wettelijke samenwoning n 2012/3121) zij is in het bezit van een B kaart. Ik heb met haar één dochter, N.(...) A.(...) ze werd geboren op 3 mei 2013. We wonen samen in de (...) in 2050 Antwerpen, dit is een appartement van woonhaven.

Ik zou zeer graag in België willen werken maar hiervoor heb ik de nodige papieren nodig

Ik hoop deze dan ook kortelings te bekommen.”

4.11. Het stadsbestuur van Antwerpen maakte de aanvraag conform artikel 12bis, §4 van de vreemdelingenwet over aan de gemachtigde van de staatssecretaris:

“§ 4. In de gevallen bedoeld in § 1, tweede lid, 3 en 4°, wanneer de vreemdeling bedoeld in § 1 zich aanbiedt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats en verklaart dat hij zich bevindt in één van de in artikel 10 bedoelde gevallen, moet het gemeentebestuur zich onverwijld vergewissen van de ontvankelijkheid van de aanvraag bij de minister of zijn gemachtigde. (...)”

4.12. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, wordt in de bestreden beslissing, waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, wel degelijk rekening gehouden met de gezinssituatie van verzoeker. In de beslissing wordt over de gezinssituatie het volgende gesteld: *“Het feit dat hij hier een partner en kind heeft, (...) niets (veranderen) aan het feit dat hij lange tijd verkoos illegaal in België te verblijven. Niets verhindert hem tijdelijk terug te keren naar Marokko om ginds een visum aan te vragen.”* Uit deze overwegingen uit de bestreden beslissing blijkt dat er wel degelijk een belangenafweging werd doorgevoerd, maar dat het langdurige (onwettige) verblijf van verzoeker en zijn gezinsleven in België niet opwegen tegen een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst. In de beslissing wordt trouwens nergens betwist dat verzoeker eventueel in aanmerking kan komen voor een toelating tot verblijf “van rechtswege” zoals bedoeld in artikel 10 van de vreemdelingenwet, waarbij het recht op hereniging met haar vader zoals bedoeld in artikel 10 van het IVRK in hoofde van verzoekers dochter zou worden gematerialiseerd. In de beslissing wordt echter besloten dat verzoeker “geen buitengewone omstandigheden aan(toont) die hem verhinderen tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om daar het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals bepaald in artikel 12bis §1 eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980. (...) Niets verhindert hem tijdelijk terug te keren naar Marokko om ginds een visum aan te vragen”. Over het recht op gezinshereniging als dusdanig wordt in de bestreden beslissing enkel het volgende vermeld: *“Aangezien de aanvraag niet ontvankelijk is, wordt de aangebrachte stukken niet ten gronde besproken”.*

4.13. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen artikelen van het IVRK, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing bezwaarlijk als een maatregel betreffende de kinderen kan worden aanzien, waardoor er geen belangenafweging naar het minderjarig kind toe diende te gebeuren. Het IVRK is een internationaal verdrag dat België als verdragssluitende partij bindt, doch dat geen verplichting tot omzetting bevat. Artikel 3 van het IVRK volstaat wat de geest, de inhoud en de bewoordingen betreft, niet om directe werking te hebben (RvS 9 mei 2012, nr. 8455 (c)). De eerste bestreden beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel waardoor deze geen scheiding van verzoeker met zijn kind tot gevolg heeft in de zin van artikel 9 van het IVRK. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker niet aantoonde dat

zijn dochter in de onmogelijkheid zou zijn om hem naar Marokko te vergezellen met het oog op het indienen van een aanvraag conform artikel 12bis, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

4.14. Waar verzoeker zich in zijn eerste middel beroept op de veiligheidssituatie in Marokko, wijst de Raad erop dat verzoeker dit niet als 'buitengewone omstandigheid' had ingeroepen in het kader van zijn aanvraag voor een toelating tot verblijf van 18 juli 2013. De aangeleverde informatie dateert bovendien van na de bestreden beslissing. Bijgevolg kan verzoeker onmogelijk een onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek in de bestreden beslissing hard maken doordat de gemachtigde van de staatssecretaris met deze elementen geen rekening zou hebben gehouden. De Raad kan hierop evenmin acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2 982 (c)).

4.15. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dienen verzoekers te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, *Gül t. Zwitserland*, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

4.16. Verzoeker blijkt samen te wonen met zijn partner en kind te Antwerpen, waardoor het bestaan van een gezinsleven op Belgisch grondgebied kan worden vermoed. Om te bepalen of er een inmenging in het recht op gezinsleven heeft plaatsgevonden moet er gekeken worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, of dat het gaat om de weigering van voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan is er geen sprake van inmenging en moet er gekeken worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven (EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, *Ahmut v. the Netherlands*). In casu is er geen sprake van de weigering van een voortgezet verblijf. De beantwoording van de vraag of er dan sprake is van een positieve verplichting leidt tot een belangenafweging. Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid. Deze 'fair balance'-toets houdt in, dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden bekeken, om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM, niet nagekomen. Als na de belangenafweging, de 'fair balance'-toets, blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, nr 9532/81, *Rees v. The United Kingdom*). In het arrest "*Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. The Netherlands*" (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99) heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie,...

4.17. Het belang van de overheid bestaat erin om de openbare orde te waarborgen en in dat kader voorwaarden op te leggen waarbinnen het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op

gezinsleven kan worden uitgeoefend. De Belgische wetgever heeft om die reden voorzien dat de aanvraag voor een toelating tot verblijf moet worden ingediend bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland en slechts in buitengewone omstandigheden in België kan worden aangevraagd. Verzoeker is er niet in geslaagd om dergelijke buitengewone omstandigheden aannemelijk te maken waardoor de verplichting om de aanvraag bij de Belgische vertegenwoordiging in het buitenland in te dienen geenszins een onredelijke beperking vormt van het door artikel 8 van het EVRM beschermde gezinsleven. Bovendien leidt de bestreden beslissing niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering van verzoeker. De beslissing heeft enkel tot gevolg dat de verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten om een visumaanvraag in te dienen. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, *Gül t. Zwitserland*, 22 EHRR 228).

4.18. Verzoeker wijst in zijn middel op de lange duur van zijn (onwettig) verblijf in België en de stukken die hij dienaangaande ter staving had neergelegd, maar hij toont niet aan dat zijn gebrek aan affiniteit met Marokko een beletsel zou vormen om zijn aanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging aldaar. Verzoeker meent dat hij in Marokko geen waardig en effectief gezinsleven kan leiden na 15 jaar afwezigheid, maar hij gaat eraan voorbij dat de beslissing hem niet verplicht om zijn gezinsleven in Marokko uit te bouwen, maar enkel zijn aanvraag onontvankelijk verklaart en hem adviseert om de aanvraag bij de Belgische vertegenwoordiging in te dienen. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, kan hij de schending van artikel 21, §§2 en 3 van de vreemdelingenwet niet dienstig aanvoeren, vermits hij onmogelijk als een tot verblijf in België gemachtigde of in België gevestigde vreemdeling kan worden beschouwd op wie deze bepaling van toepassing is.

4.19. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat de Belgische overheid in zijnen hoofde rechtmatige verwachtingen zou hebben geschapen doordat hij hier 15 jaar heeft verbleven, een geregistreerde wettelijke samenwoning kon aangaan en zijn minderjarig kind kon erkennen. Uit de gegevens die door de verwerende partij werden aangehaald in haar nota met opmerkingen onder punt “1. DE FEITEN”, en die door verzoeker in het kader van zijn synthesesmemorie niet worden betwist, blijkt dat verzoeker in de loop van de voorbije 15 jaar minstens 7 bevelen kreeg om het grondgebied te verlaten. Bovendien blijkt dat hij een beroep had gedaan op vervalste identiteitsdocumenten om een verblijfsrecht te bekomen. Verzoeker werd dus geenszins gedoogd op het grondgebied, zoals hij wil laten uitschijnen. Uit het feit dat de “gepleegde bevelen (nimmer) werden (...) uitgevoerd”, kan verzoeker niet afleiden dat hem toezeggingen zouden zijn gedaan die thans zouden moeten worden gehonoreerd.

4.20. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het Vierde Protocol bij het EVRM, noch van artikel 8 van het EVRM. De schending van de artikelen 3, 9 en 10 van het IVRK of van artikel 21 van de vreemdelingenwet werd evenmin aangetoond. Verzoeker toont niet aan dat met bepaalde gegevens geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en het besluit staat niet in kennelijke wanverhouding tot de motieven. Er werden geen rechtmatige verwachtingen van verzoeker miskend. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheids-, het zorgvuldigheids- of het vertrouwensbeginsel, noch van de materiële motiveringsplicht.

De drie aangevoerde middelen zijn, voor zover onvankelijk, ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven augustus tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

F. TAMBORIJN